

Petrovics Miklós Milorad: Rab élet

Szól a csengő, itt a reggel,
Smasszer kiált, elítélt kelj fel!
A sok rab szomorúan kel fel,
Rabruhát öltve alakzatot vesz fel.

Hat órakor konyhás kocsi zaja,
Az elítélt tudja jön a szalámija.
A váltás vigyázzba állva
Köszönti az őrt, nincs más választása,

Forrongó víz nyugtató hangja.
Elítélt kávéját várja készül az új napra.
Ismét szól a csengő, s kiált a smasszer.
Megérkezett a mára kiadott gyógyszer!

Az elítéltek ülnek nyitásra várva.
Léptek hallatszanak zárkájuk irányába,
Zörög a kulcs, s nyílik az ajtó,
Smasszer kiált be, telefonhoz rabok!

Nyitásuknak vége, cella újra zárva,
Sok ezernyi rab az ebédet várja.
Harang szól már, s visít a csengő,
Csajkával szalad most ezernyi tekergő.

Vége az ebédnek, elítélet az ágyban,
Jobbról-balról forgolódik a nagy némaságban.
Szemén álom, s van ki elaludt már,
De jön a nevelőné levelet is hoz már.

Kihulltak a könnyek, vége a soroknak,
S az elítélt rájön, még nem szabadulhat.
Vége a sírásnak, ismét szól a csengő,
Ordítva kiáltják, udvarra tekergők!

Szikrázó nap fénye lefele ballag,
Elítéltek sugdolózva mondják, vége van a napnak,
Zárkájukban sietve szép kis rendet raknak,
S hang kiállt, váltás, ez a raboknak áldás.

Elment a smasszer, s nem szól a csengő,
az elítéletek nyugalma ilyenkor eljő,
Vaságában pokrocát némán nyakig húzza,
S némán gondol a keserű múltra.

Másik gondolatában jövőjét látja,
S fájó szívvel gondol drága családjára,
Gondolatban megváltozik szívből családjáért,
S van, ki a bűnbe esik drága rabsorsáért.